

Vítězný D'Artagnan

Poslední víkend v září se konalo MČR belgických ovčáků, kde výborným výkonem zvítězila nová a perspektivní tvář naší kynologie ing. Tomáš Taubner s belgickým ovčákem D'Artagnanem Lebensborn. První díl rozhovoru s ním jste si již mohli přečíst v předchozím čísle našeho časopisu.

Jaký je tvůj tajný cíl, kterého bys chtěl s Dartem dosáhnout?

Člověk musí mít ten největší cíl, kterého chce dosáhnout, tak bych asi měl říct, že chceme vyhrát mistrovství světa belgických ovčáků. Ale ne, cokoli, co s Dartem děláme, nás musí hlavně bavit a těšit. Úspěch je jen odměnou za to, co děláme, a to nejkrásnější je, když ho člověk může sdílet s plno přáteli, protože nakonec je i odměnou pro ně. Člověk sám nic nezmůže a nevyvíjí a bez druhých je ztracený. Myslím si ale, že mistrovství světa belgických ovčáků je ten nejtěžší závod na světě a pěkné umístění v tomto závodě je snem každého.

Podle čeho sis vybíral štěně a proč právě Dartika?

Rozhodl jsem se pro belgického ovčáka – malinoise, protože se mi líbila ta chuť do práce, rychlost a tolik energie, co se v nich skrývá. V té době, kdy jsem si chtěl pořizovat štěně, mě ze všech psů nejvíce zaujal Master de Alphaville Bohemia. Nikdy předtím jsem žádného tak skvělého psa neviděl. Štěně jsem si poté vzal ze spojení Master de Alphaville Bohemia a Cynk Astape. Při výběru štěněte jsem se hlavně díval na to, jak jsou štěňata kontaktní, jak se chovají v cizím prostředí, jaký mají zájem o hračky a žrádlo. Ale rozdíly mezi štěňaty byly opravdu nepatrné. Nakonec jsem si i přes rady ostatních, abych si vzal jiné štěně, vybral Dartika.

Jak bys zhodnotil jeho povahu?

Dart má opravdu hodně energie. Někdy je nad lidský výkon takovou silou zvládnout, ale o tom to všechno je. Nejtěžší na výcviku je, zvládnout tu neskutečnou sílu a energii, co v psovi je. Dart byl od malička velmi žravý, s balonkem a peškem věděl hned jak naložit, byl vždycky velký kořist-

ník. Dart je velmi kontaktní, cvičení ho moc baví a cvičí hodně pro mě. Je dobře ovladatelný, dokáže se výborně koncentrovat a je velmi razantní a tvrdý obranář.

Máš psa v kotci nebo je doma?

Psa mám v kotci. Když jsem si pořizoval štěně, musel jsem všem doma vysvětlit, že si ho budu obstarávat pouze sám a musel jsem nastavit určitá pravidla. Protože nejhorší jsou rodinní příslušníci v tom, že psa mají také rádi a neustále mu podstrojují a psa různě kazí. Samozřejmě, když je člověk pryč, tak pomoc s obstaráním psa potřebuje, ale celkovou péči o Darta si obstarávám sám.

Zná tvůj pes něco jiného než kotec – auto – cvičák?

Dart má svůj režim nastavený tak, že když je zavřený, tak se odpočívá, a když přijdu ke kotci, tak začíná zábava a nějaká akce. Je to dobré i v tom, že mám neustále přehled, co dělá a hlavně se nemusím bát, když jsem pryč, že se něco stane. Se psem samozřejmě trávím plno volných chvil, není to pouze o výcviku. Jen je pro závody připravený tak, že v autě nebo v kotci se odpočívá.

Nedovedu si ale momentálně představit, že by Dart bydlel doma, asi by to tam za chvíli vypadalo jak po atomovém výbuchu.

Kdy jsi s Dartikem začal cvičit?

Když jsem si přivezl štěňátko, měl jsem rozmyšleno plno věcí, jak budu dělat. Takže výcvik začal prakticky okamžitě. Za tu dobu, co spolu cvičíme, vše tak moc pokročilo a výcvikové metody se tak vyvíjejí, že bych zase s něčím začal jinak. Krásné na tom je ale právě to, jak jde vše neustále kupředu, zlepšuje se a stále bude co vylepšovat.

Prozrad' nám, s čím konkrétně bys začal jinak a jak?

Bohužel na tuhle otázku neexistuje jednoduchá odpověď. Za tu dobu, co s Dartem cvičím, se toho tolik změnilo. Byl jsem na tolika akcích, jezdil jsem po různých závodech, seminářích, kde jsem se toho opravdu moc naučil. Peníze, které jsem investoval do vzdělání a získávání informací, a hlavně čas, se nakonec vše vrátilo a zúročilo. A s čím konkrétně? Se stopou, s poslušností i s obranou.

Jak často trénuješ?

Trénuji většinou tak, jak mám čas. Na stopy se snažím chodit tak v průměru třikrát týdně. Z poslušnosti vždy uděláme něco doma na zahradě a obrahy tak jednou nebo dvakrát týdně, když jsem na cvičáku. Mimoto se ho snažím udržovat v kondici, protože fyzická příprava je neskutečně důležitá.

Kterému oddílu nebo cviku věnuješ největší pozornost?

Všem cvikům věnuji stejnou pozornost. Někdy mě nejvíc štvě, že když jsem spokojený ze stop, tak se nedaří na poslušnosti a tak podobně.

Nikdy jsem si snad neřekl, že to všechno jde krásně. Kdybych měl ale říct, kterému oddílu asi nejvíc, tak je to stopa. Od začátku jsem stopování nechtěl podcenit, protože vím, že to je disciplína, na které záleží úplně nejvíc. Hodně mě mrzí, že se u nás nedělají velké bodové rozdíly na poslušnostech a obranách u výborného psa a psa řekněme průměrného. Proto dokud se nebude pískat přísněji na place, nikdy si člověk neudělá takový bodový náskok, ale vždy bude nakonec rozhodovat stopa, kde byt' neoznačení předmětu znamená stejný bodový rozdíl jako třeba při poslušnosti výborného psa a psa průměrného. Když vezmu dvě nejvíce rozšířená plemena ve sportovní kynologii, tak je všeobecně známo, že němečtí ovčáci stopují lépe jak belgičtí ovčáci. Je to hlavně o odlišném stylu stopování a o tom, že němečtí ovčáci jsou více klidní a lépe se koncentrují. Belgičtí ovčák zase nedá většině německých ovčáků šanci na place, ale právě zde takový bodový rozdíl nenastane jak na stopách, a tak se vždy budou němečtí ovčáci pohybovat na předních místech mezi belgičtými ovčáky. Když jsem se byl podívat na některých závodech v zahraničí, viděl jsem na place opravdu velké rozdíly v hodnocení a právě tam pak nerozhodovala stopa, ale výsledek na place. Mluvim zde o tom hlavně proto, proč jsem nechtěl se svým psem podcenit stopy a soustředil jsem se na ně ze všech disciplín nejvíce.

Jak a kdy jsi začal s nácvkem stopování?

Se psem jsem začal stopovat prakticky hned poté, co se doma trochu aklimatizoval. Začal jsem dělat pachové čtverce a postupně jsem přidával, až jsem se dopracoval k dlouhým stopám. Samozřejmě stopují na pamlsky.

Kladeš na každé stopě pamlsky?

Pamlsky kladu prakticky na každé stopě. Nejdůležitější v tomto ale je, aby se člověk přizpůsobil tomu, jak vypadala stopa minulá, jak pes momentálně stopuje, na jaký se jde terén a v jakou dobu. Je důležité také naplánovat si zkoušky nebo závody tak, aby měl člověk již psa připraveného a taková stopa ho nijak nerozhodila. Proto nesmí být žádná „jdeme si zkusit zkoušku“. Na stopu ten pes musí být připravený. To, že se

něco nepovede a něco nečekaného se na stopě stane, to se bohužel stát může. Je toho hodně moc, na co se při tréninku stop musí brát ohled. Ale až teprve závodní stopa ukáže, jak byl pes připraven a kolik těchto stop s výborným výsledkem dokáže odchodit.

Jakým způsobem zakončuješ stopu?

Stopu neukončuji nějakou velkou pochvalou, že pes došel stopu a dostal se na konec. Pro psa musí být radost vypracovávat tu stopu a konkrétně to stopování by pro něj měla být ta odměna.

Jaká je tvoje nejvíce a nejméně oblíbená disciplína nebo cvik?

Ze všech třech disciplín mám nejradši obranu, která mě vždy fascinovala a od začátku jsem obdivoval ty, co můžou psy figurovat. Má nejméně oblíbená disciplína je asi poslušnost. Zde nemám rád zejména odkládačky. Speciálně odložení vsedě, které mi ze všech tří odkládaček přijde jako nejtěžší cvik. Když to vezmu ale celkově, tak donutit se někdy jít na stopu a vstát brzy ráno nebo jít ještě unavený navečer stopovat je také hodně těžké. Někdy mám ale pocit, že je těžké úplně všechno.

Jaké výcvikové metody používáš?

Jak jsem již říkal, všechno se v tomto sportu tak rychle vyvíjí a člověk musí stále držet krok. Proto jsem se snažil tak moc odkoukávat od ostatních, sledoval jsem tolik videí, absolvoval plno seminářů a různě vymýšlel co a jak dělat. Když se třeba člověk rozhodne, že si dá na rok pauzu, je pak těžké se do toho všeho dostat zpátky. Metod a postupů existuje celá řada a každá metoda, která vede k úspěšnému výsledku, je správná. Nemůžu říci, jakou metodu používám, protože za uplynulou dobu, co cvičím, jsem změnil tolik postupů, ale vždy jsem se snažil hlavně pozitivně motivovat psa k práci. Pro cvičení mám ale vždy víc věcí, které dokážou mého psa nejvíce motivovat a jsou pro něj v tu danou chvíli to nejvíc. Myslim, že pak ta radost z práce a chuť cvičit je ve finále vidět. Ty doby, kdy se pes bál

svého pána a cvičení pro něj bylo za trest, jsou již víceméně pryč. IPO je tak krásný sport, jen ho musí dělat správní lidé, kteří to mají v hlavě srovnané. Ale bohužel jako všude v každém sportu se najdou výjimky a to poté nahrává různým internetovým diskuzím a kritikům tohoto krásného sportu.

Málokdo ví, že jsi také výborný figurant. Jakou máš kvalifikaci?

Jsem figurantem první třídy a mám odfigurované některé krajské závody a zkoušky. Figuruji hlavně proto, že mě to baví, a nejvíce to, že mohu pomáhat ostatním v přípravě jejich psů na zkoušky a závody. Nejvíce si zatím cením toho, že mohu figurovat v kynologickém klubu ZKO Sezemice, kde jsou na figuranty a přípravu psů kladené vysoké nároky.

Chtěl by ses stát svazovým figurantem?

Svazovým figurantem bych se stát chtěl. Absolvoval jsem již krajský výběr figurantů a zkoušky budu skládat koncem tohoto roku. Víím ale, že získáním titulu svazový figurant teprve přichází ta nejtěžší a nejzodpovědnější úloha, protože dělat figuranta je ta nejnepřednější úloha. Figurant se nikdy nezavděčí všem, každému na obraně něco nevyjde a nejjednodušší je to svést na figuranta. Ale sám ze svého pohledu musím říct, že odfigurovat celý závod bez sebe-menší chybičky je nadlidský výkon a figurant je jen člověk. Proto, když se figurantovi něco nepovede a samozřejmě nesmí se stát něco psovi, tak to člověk musí brát. Nejhorší jsou ale někteří figuranti, kteří si o sobě myslí kdo ví co a pak nastoupí suverénně na závod a tam se pak něco stane. Člověk by měl mít celou tu dobu respekt. U nás je ale kvalita figurantů na té nejvyšší úrovni.

Pokud se tak stane, budeš preferovat soutěžení nebo figurování?

Tento sport jsem šel dělat hlavně s tím, že jsem chtěl cvičit a věnovat se svému psovi. Cvičení psů je to nejvíc, co mě baví, a tak to taky zůstane. Proto bude pro mě vždy na prvním místě soutěžení a příprava mého psa před figurováním.

Je někdo, komu by jsi chtěl za svůj úspěch poděkovat?

Moc bych chtěl poděkovat rodině a přátelům za pomoc, podporu a zájem, jaké mám. Za pomoc s přípravou psa děkuji každému členovi ZKO Sezemice, kde cvičím. Největší dík patří Martinu Plecháčkovi, který mě naučil spoustu věcí jak ve výcviku, tak ve figurování, a na tom, jak cvičíme, má největší zásluhu. Chtěl bych poděkovat všem kamarádům, které mám a na které se mohu spolehnout, protože v dnešní době je to ta největší vzácnost.

Tomáši, děkuji ti za rozhovor a přeji, aby se ti s Dartíkem nadále dařilo a splnila se ti i ta tvoje nejtajnější přání.

Ladislav Mach ■
Foto: A. Soldánová